

Május hónapban minden este Mária-litániát imádkozunk este ½ 6-tól.

Június 8-án tartjuk egyház-községünk hittanos évszáz Te Deum szentmiséjét 10 órakor. A mise után egyházközségi pikniket szervezünk a templomkertben, amelyre szeretettel hívjuk plébániánk felnőtt és gyermek tagjait és a családokat. Közös bográcsos ebéddel, kötetlen együttléttel és játékokkal várunk mindenkit. Aki tud süteményt hozni, azt megköszönjük.

Molnár Béla atya emlékére készült egy honlap. Megtekinthető a

<http://belaatya.googlepages.com>

címen. Köszönjük egyik hívünk áldozatos munkáját!

A plébánián működik **Baba-mama klub**. Minden szerdán reggel ½ 10-től ½ 12-ig várjuk a kisgyermekes anyukákat a Cserkészházba beszélgetésre, találkozásra, játéokra.

A **Felnőtt kezdő hittancsoportba**, azokat a felnőtteket hívjuk, akik ismerkedni szeretnének a keresztény hittel, vagy akár nincsenek is megkeresztelve. Ez két hetente hétfőn, az év páros heteiben van este ½ 9-től a Cserkészházban. Legközelebb május 12-én.

Házaspárokra házaspárokat hívunk minden hónap 2. péntekén este ½ 9-től.

A **Nyugdíjas Klubot** minden második hétfőn reggel 8-tól ½ 11-ig tartjuk az év páros heteiben, amelyre szeretettel várjuk idősebb testvéreinket, imára, beszélgetésre, kötetlen együttlétre.

Néri Szent Fülöp nevét viselő **gitaros ifjúsági énekkarunk** szeretettel várja a régi és új énekkarosokat. A próbák időpontja minden kedden este 7-től ½ 9-ig, és vasárnap reggel 9-től van a plébánián.

Bibliaóra hétfői napokon, kéthetente a páratlan hetekben este ¼ 8-tól.

Plébániánk bankszámlaszáma:
Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
10103881-45238100-01000004

SZENTMISÉK RENDJE:

Vasárnap és főünnepken:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 órakor, pénteken este 6 órakor.

Péntekenként az esti szentmise után egy órás **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 7-től fél 8-ig).

Elsővasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Gyóntatás: A hétköznap reggeli szentmisék előtt. Vasárnap a reggel 8 és esti 6 órai szentmisék előtt. Minden pénteken du. ½ 6-tól 6-ig. Egyéb esetekben a plébánossal egyeztetve.

A plébániahivatal felfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmezőzési kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113). Felelős kiadó: Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. Felelős szerkesztő: Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczk@freemail.hu. Internet: www.communio.hu/pestszentimrei

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség Lapja
V. évfolyam 5. szám (41.) - 2008. május

Pünkösöd: Szentlélek kiáradása

A jeruzsálemiek némelyike sommásan kijelentette a Lélekkel eltelt apostolokról: „Teleítették magukat édes borral!” Ezzel a szokatlan csödület a lánglelkű tanítványok körül

magyarázatot nyert. Az „ügy” számukra le lett zárva. Szívük is becsukódott. De az Isten végtelen szeretete már lángcsóvát vetett a földre. Elharapózott, elolthatatlanul... 1975. pünkösdjén Rómában VI.

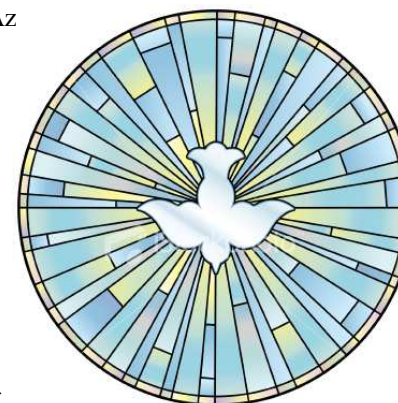
Pál pápa a katolikus karizmatikus megújulás világ-kongresszusának tízezer résztvevője előtt ezt mondta: „A ma reggeli zsolozsma himnuszában olvastuk Szt. Ambrustól ezt a sort: 'Örömmel igyuk a

Lélek józan mámorát!’ Mozgalmatok mottója, programja és hitvallása lehetne.” Pünkösdkor a keresztény hívő azt várja, hogy a Szentlélek egyszerre begyűjt és kijózanít, eltölt

és megvilágosít. Volt valami Jézus életében is, ami a szeretet esztelen-ségének tűnt a hallgatói számára. Tanítványai viszont másként látták: „Az élet igéi nálad vannak.”

Kérjük a Lelket, hogy emeljen ki bennünket a hétköznapi szürkeségből, a középszerű szeretetből, és ajándékozzon meg minket a Lélek józan mámorával!

Márton atya

Gondolatok Anyák napja tájékán

Egyszer eltűnnek a csillogó-villogó kirakatszárak, a fényesre sminkelt boldogtalanok.

Eltűnnek az önzés bűnét jognak hazudó álszent feministák, eltűnnek a rikácsoló hangú konzervált műasszonyok.

Nem lesz fontos, milyen lett az átoperáltatott ez meg az, mit nyilatkozott, hol tiltakozott, hogy oldotta meg válságát, hol töltötte szabadságát.

De megmaradnak a simogató szemű csendesen szolgálók, az éjjel-nappal főállású magukról megfélemezők,

a szépen ráncosodók és bátran öszülők.

Megmarad, mert belénk szötte

a szó, a dal, az ima,

az otthon melege és illata.

Üres konyhájában ott él minden főztje, minden titka,

s ha fölsajog bennünk a hiánya,

elcsitítja a kint, hogy ajándék volt,

mint téli reggel sötétjében a fény.

Bevilágítja életük a miénket,

és óvó szeretettel virrasztanak bennünk

immár örökre -

az édesanyák.

Lukács Erzsé

Az Élet Könyvéből

Hálát adunk azokért, akik az elmúlt hónapokban a keresztség szentségében részesedtek. (2007. november-2008. április)

Ella Márk, Pálfalvi Katalin Luca, Rafael Szabina, Vigh Dóra, Sallói Milán Attila, Bertalan Kinga Nikolett, Rostás Adrián István, Rostás Szabaszián Alex, Csák Mónika Anna, Papp László Sándor, Varga Csanád, Varga Előd, Hős Csenge

Isten hozta őket egyházközségünk családjában!

Nyugdíjas zárandokút

Szarvasné Marika szervezésében autóbuzsós zárandokútra keltünk április 26-án. Menet közben – szokásainkhoz híven – énekeltünk és rózsafüzért imádkoztunk.

Első állomásunk a Fallóskúti erdei kápolna, amely az évek során több termes templommá „nőtte ki” magát. Én 10 éve jártam itt először, és ezt látva óriási a változás. Most is építkeznek és bővítik. A zárandokok lelkülete is újjáépülőben van: a sok, hálát kifejező márvány-tábláscákakon az ajándékozók nagyobb betűs nevét egyre gyakrabban felváltják a szerényebb kivitelű, kisebb betűs monogramok. Egy kicsit otthon is éreztük magunkat, mert az ismertetések után az új, emeleti templomban Márton atya celebrált szentmisét, amelyen más zárandokok is részt vettek. A szeretet sok minden szépre képes. Zsoltár-énekekkel búcsúztunk Fallóskúttól, a viszontlátás reményében.

Második állomásunk Recsk volt, az egykori kényszermunkatábor emlékhelye. Erről a helyről nehéz beszélni. Szép környezet a természet ölében. Vártuk sokan, hogy milyen hatással lesz ránk

vagy akaratlanul is saját személyem, teljesítményem kerül előtérbe.

A tapasztalat akkor élő, ha 1. szám 1. személyben mondom el. Minél kevésbé vagyunk hozzá szokva, hogy benső élményeinkről beszéljünk mások előtt, annál hajlamosabbak vagyunk szavainkba “védekező elemeket” beépíteni, amelyek mesterkéltté teszik a beszédet. Védekező elem pl. amikor általános alánnyal fogalmazunk: Ahelyett, hogy elmondanám, mi történt velem, és hogy reagáltam, általános alányt használok: “az szokott történni az emberrel”, “ilyenkor tudjátok, mit csinál az ember”. Sokszor azért fogalmazunk általánosításokkal, mert egy banálisnak látszó esemény gyakran fordul elő. Ha ilyenkor egyetlen esetet kiemelünk a sok közül, és azt mondjuk el, a beszámoló élővé válik. Az emberek az általánosításoknál sokkal nagyobb figyelemmel tudnak hallgatni egy konkrét eseményt (pl. “Éppen tegnap is így jártam: erőt kellett vennem magamon, hogy elmosogassak. Bármilyen hétköznapi, de egy új találkozás volt Jézussal.”)

Tomka Ferenc atya

Plébániai papírgyűjtést hirdetünk meg **április 27-től május 18-ig** a nyári családós tábor megsegítésére. Bármikor lehet hozni összekötött papírt a templom mögötti garázs elé.

A tavalyi évhez hasonlóan az idén is kérjük, hogy aki rászoruló hittanosaink nyári táborozási költségeihez hozzá tud járulni anyagilag, akár úgy, hogy több testvér közül az egyiknek részleges vagy teljes részvételét segíti, nagyon megköszönjük a nevükben is. A táborozási költség egy főre 12 ezer forint.

– plébános –

Hirdetéseink

Pünkösdhétfőn, május 12-én a családoknak ajánljuk kiváló egész napos programként, hogy látogassanak ki Máriaremetére, ahol reggel 9-től a templom parkjában rendezik a hagyományos Karizmák Ünnepe, az egyházmegyei családós majálist. Sok-sok ingyenes kézműves sátor, szabadteri színpad és az egyházmegye katolikus közösségeinek színes bemutatkozása várja az érdeklődőket.

Május 17-én, szombaton rendezik meg ismét több ezer hívő részvételével az Élő Rózsafüzér zárandoklatot, amely 9 szakaszban járja körül nagy Budapestet. A minket érintő szakasz a Soroksári templomtól indul 1/2 8-kor és 12 óra körül érkezik hozzánk, tőlünk 2 óraker indul tovább, és a Havanna-telepi templomban zárómisével ér véget este 6 óra körül. Erre a zárandokútra minden korosztályt várunk. Ki-ki erőnléte szerint rövidebb vagy hosszabb szakaszra kapcsolódhat be az útvonal bármely pontján.

Május 18-án, a vasárnapi 10 órai szentmise után plébániánk Néri Szent Fülöp Ifjúsági kórusa ad koncertet az ifjúsági énekekből.

Május 24-én, szombaton lesz a Nagymarosi Ifjúsági Találkozó. Közösen indulunk rá.

Május 30-án, péntek este 7 órától a kerületi plébániák szervezésében lesz ifjúsági bál a Szemere-telepi plébánia Don Bosco házában.

Nyári plébániai táborok

Nyári hittantáborunkat 1-6. osztályosok számára július 31-től augusztus 7-ig szervezzük a Zempléni-hegységben, a Rostálló kulcsosházban.

Négy szomszédos plébánia közös szervezésében kerül sor idén a **7-8. osztályos és középiskolás hittantáborra**. Aggtelek környékén lesz Szögligeten július 21-27. között.

Kedves családok! A nyári programjaitok tervezésekor gondoljatok rá, hogy idén is lesz **családos tábor**. Helyszín: Piliscsaba, Josephinum kollégium. Időpont: július 2-6. Egyházközségünk minden gyermekes családját szeretettel várjuk!

Jelentkezési lap már mindhárom táborra kapható a templomban és az irodán.

Az Ige-élés tapasztalatainak megosztásáról II.

(előző Hírlevelünk cikkének folytatása)

1. Mit mondjunk el, amikor tapasztalatunkat megosztjuk?

- Elmondjuk, hogy Isten ígéje (maga a Lélek) milyen tetteire indított. Mit tettem az Ige szellemében, az Ige indítására? Hol találkoztam Istennel azáltal, hogy Neki tettem valamit – az Ige indítására?

- Nem válhat ez öndicséretté? Ha helyesen alakul a beszélgetés, akkor Isten-dicséretté, hálaadássá válik. Hálaadássá, hogy Isten és az Ő ígéje működött bennünk.

- Tapasztalatunkat mások számára ajándékként mondjuk el: tehát azt mondjuk el, amiről úgy érezzük, hogy az ő számára is ajándék és biztatás lehet. Általában akkor lesz ajándék a tapasztalatunk, ha nemcsak kegyelmi sikereinket mondjuk el, hanem említjük botladozásainkat és újrakezdésünket,

mert ez biztosan közel áll a legtöbbször (és a legközelebb áll a valósághoz is).

- Elmondhatjuk azt is, ha az igéből fakadó cselekedet másban valamilyen kegyelmi gyümölcsöt termelt. Ezt különös hálaadással mondhatjuk el, mert tudjuk, hogy az igazi cselekvő maga Isten. Az ige éléséről folytatott tapasztalatcsere tehát egyfajta hálaadás. Hálaadásra indítja a beszélőt, és hálaára és cselekvésre a nyitott lélekkel hallgatót. (A zsoltárok közt számos ilyen jellegű hálaadó tanúságtétel található!)

2. A megosztás veszélyei.

Amikor megosztjuk tapasztalatainkat az ige élésével kapcsolatban, ennek lehetnek hibái. Gyakori veszély, hogy önmagunkat toljuk előtérbe: érzelmeinkről, hullámzásainkról, vagy saját teljesítményünkről beszélünk. Azt domborítjuk ki, mekkora fájdalmat, nehézséget győztünk le, s nem azt, hogy hogyan találkoztunk ebben Istennel. Az ilyen beszélgetések személyeskedővé, üressé válnak.

Egész keresztény életünk meghívása, hogy ne aggodalmaskodásaink vagy kavargó érzelmeink töltsék be életünket, hanem fedezzük fel minden homály mögött Jézus jelenlétét, és válaszoljunk Neki. A lelki tapasztalat az, amikor felfedezzük Jézust egy (esetleg nehéz) helyzetben, és IGENT mondunk neki.

Általános szabály tehát: ne csak érzelmeinkről beszéljünk, mert az szubjektív, zavarhatja azokat, akik más érzelmi állapotban vannak, hanem arról tegyünk tanúságot, hogyan fedeztük fel Jézust egy helyzetben, és mit tettünk Jézusért a felebarát iránti szeretetből.

3. A tapasztalatok megfogalmazása – és ennek hibái

A tapasztalat elmondása akkor élő, ha lélekben Isten előtt állva számolok be egy velem való találkozásról. A beszámoló elveszti erejét, ha "sztorit" mondok,

hírhedt tábor látványa. Olyan letargia-féle érzés szállt meg sokunkat. Diktatúrából diktatúrába! Szörnyű. Képtelenség. Az újjáépített lakóbarakk látványa, majd a feliratok, kiállított dokumentációk sebtében való olvasása, a komor arckifejezések látványa csendes, de beszédes volt, főként a diákcsoportok arcait látva. Kinek volt ez jó? Olvasni lehetett a gondolatokban: „hányszor támadt tenfiad...” A „Soha többé! Sehol ne legyen hasonló eset!” jegyében búcsúztunk Reck táborától. A gyűlöletet minél maradandóbban váltsa fel a szeretet!

Harmadik állomásunk Feldebrő. Az első évezred fordulóján épült kőtemplom. A templomot a „békés hadjáratok” háromszor döntötték romba. Ma él! De magán hordozza nehéz sorsunk bélyegét. Építs szeretettel minél szebbet, érezd, hogy egy-egy lépéssel közelebb kerülsz Istenhez! Aztán jön a Gonosz, és annyi! De a jó győzött és negyedszer is felépült – igen beszédes formában. Az ismertetést hallgatva jól esett az 1000 éves vakolatlan fal köveit simogatni. A templom szokatlan formáját, gyönyörű kincseit szemlélni lélekemelő gyönyörűség volt. Az altemplom - fülkéjében Aba Sámuel eredeti sírhelyével, kereszt alakú, alagútszerű folyosóján még eredeti, igen kopott freskó maradványokkal - messze földön egyedülálló.

Negyedik állomás Abasár. A templomkertben Aba Sámuel (1041-1044) bronzszobra. A helység másik felén egy emlékmű a meg nem született 5 millió magzatra emlékeztetett. Énekelünk és imádkozunk. Gondolatainkba merülve igyekeztünk hazafelé.

Ötödik – rövid – állomásunk Rákoskeresztúron II. János Pál pápa életnagyságú szobra, melyet a napokban avattak fel. A boldogemlékü pápához imádságunk hangját küldtük. Fárasztó de nagyon szép napunk volt.

Berényi Laci bácsi

XIX. Márianosztrai Ifjúsági Zarándoklat

Márianosztra/RE!!!

Hosszas lelki készülődés és idegtépő türelmetlenkedés előzte meg a Márianosztrai zarándoklatot.

Tulajdonképpen ez már a tavalyi végén elkezdődött. Idén - az eddigi zarándoklatokon gyűjtött tapasztalataim alapján – igyekeztem úgy pakolni, hogy minden esetleges kellemetlenséget elkerüljek, ill. orvosolni tudjak, de mégse görnyedjek meg a sok cucc alatt. A „technikai felszereltséggel” nem is volt baj, a problémát egészen más okozta, szembesülés önmagammal. Meghívásomra egyik osztálytársam, Timi is eljött (aki református). Az indulás előtti éjszakát nálam töltötte. Megbeszéltek,

hogy közösen visszük a holminkat, ő a ruhákat, én pedig a kaját. Elláttam őt mindenféle tippel és trükkel, mit hozzon és mit ne. Am mivel nem vagyunk egyformák, teljesen más dolgokat részesítettünk előnyben, azzal kapcsolatban, hogy mi kerüljön a zsákunkba. Pakolás közben egy picit ideges lettem. Azon voltam, hogy megkönnyítsem Timi dolgát, hogy ne kelljen megszakadnia, én már jobbra, balra rakosgattam a dolgaimat, újra és újra mérlegeltem, hogy igazán mire lehet szükségem, de cuccaink súlya és térfogata a zsákunkban nem csökkent, és lett volna még pár fontos dolog, amit el kellett volna tenni. Ő azonban nem akart megválni egyetlen pólótól sem, pedig elég lett volna kettő (szerintem).

Márianosztra! Ha egy igazi kalandra vágysz! Az ember itt olyan speciális megoldásokat fejleszt ki, amik normális körülmények között soha nem jutottak volna eszébe, mint pl. hogyan lehet két marék vízzel tetőtől talpig megmosdani. Minden egészen leegyszerűsödik, letisztul a luxustól. Visszagondoltam arra, amikor az első Márianosztrára mentem. Mindenfelét bepakoltam, csak azt nem, ami tényleg kellett volna, ennek következményeként széjjelfagytam éjjel a sátorban. Hát mit is mondjak, akkor tanultam az esetből, és Timivel kapcsolatban rájöttem, hogy feleslegesen bosszankodok, hagynom kell őt, hogy maga gyűjtse be tapasztalatait. Így Timi keresztjét (zsákját) sem könnyíthetem meg, ez az ő zarándokútja, neki kell végig menni rajta... Néha elgondolkozom, mi vall nagyobb szeretetre: megkímélni valakit a fájdalomtól,

a kellemetlenségtől, vagy hagyni, hogy elszenvedje azokat? Vannak esetek, mikor az egyiket kell tenni, és van, mikor a másikat. Egyszer Isten azt kéri, hogy enyhítsem valakinek a fájdalmát, máskor meg kell értetni vele a szenvedés lényegét (nem mintha ezt olyan könnyű lenne felfogni), hogy mért kell a kereszt... Végül is sikerült betuszkolni mindent, és hajnalban elindultunk a vágyva várt kaland felé. A zarándoklat szervezői szépen megtöltötték lelki tartalommal a napjainkat, minden a Biblia köré csoportosult. Mégsem ezek voltak azok, amik engem elgondolkodtattak. Az első nap előadása volt az, ami nagyon bejött nekem. Martos Levente Balázs atya számolt be bibliai tapasztalatairól, arról, hogy miként „veszekszik” benne a dogmatika és a biblikum, ő ugyanis mindkettővel foglalkozik. Ezek néha szöges ellentétben állnak egymással. Egypárszor már a fejemhez vágták, hogy „ti katolikusok félreértelmezték a Bibliát”. Közöttünk is akadnak, akik meg vannak győződve, hogy ők értelmezik jól az Írásokat, és élük meg jobban a Szentírás szavait. Én azonban azt gondolom, hogy mindenki, aki forgatja a kezében Isten szavát, az megéli is jól, meg nem is. Mindenkinek kinyilatkoztat magából valamit az Úr. Ha a történelemben, világszerte élt, és élő keresztényt egybegyűjténék, láthatnánk, hogy olyanok vagyunk, mint egy-egy lapra rajzolt vonal. Összetéve minket, mint egy kirakót, láthatóvá válna Isten arca...

Utunkon sok más dolog járt a fejemben, mindent úgy néztem magam körül, mint református barátnóm. Kell

is, hogy így szemléljem az eseményeket, mert mindent kommentáltam neki. El kellett magyaráznom, miért imádkozunk Máriához, mi az a szentségimádás, mi az áldozás, stb. Néha olyan vagyok, mint egy „elprotestánsodott” katolikus. Visszagondolok arra, hogy régen milyen sokat rózsafüzéreztem, most meg... Ez nem jelenti azt, hogy ne tekintenék példaként Jézus anyjára, de azt mondanám, hogy inkább (ha élhetek ezzel a kifejezéssel) „Jézus-centrikus” vagyok. Imáiban mindig Vele dumálok meg mindent. ... Talán máshogy gondolkodom a szentekről és Máriáról... Az Isten párszor megengedte, hogy átéljem, „milyen a mennyország”, megérintett szeretetével a természetben, az embertársakban. Néha úgy, hogy azt mondtam: „Ez a világ nincs hatással rám. Boldog vagyok és szabad. Most itt hagynék mindent Istenért... Az Úr nekem elég, más nem kell!” Szóval ez az emberi lélek igazi öröme, ha az Úrral lehet. A mennyei karok, a szentek és angyalok magasztalják az Urat, és ez számukra a boldogság. Nem szükséges, hogy bárki dicsérje őket. Mi is, ha valami jót tettünk, érezhetjük úgy, hogy nem magunktól, hanem Isten szeretetéből tettük, ilyenkor a dicséretet, amit mi kapunk továbbítjuk az Úrnak, azzal, hogy köszönetet mondunk. Valamiként így tesznek a szentek is a mi imáinkkal, mert tudják, hogy a tisztelet, az imádás, a hatalom és dicsőség egyedül az Istené...

Szóval ilyen és ehhez hasonló gondolatokkal jártam az utat. Na persze

rájöttem arra is, hogy sokat kell fejlődődnöm, nagyon türelmetlen voltam Timivel, sokszor fárasztó volt a magyarázkodás is, kigondolni, hogy mit mondjak, és hogy érthető legyen. Rájöttem, hogy minden zarándoklat közösségi és egyben magányos is. Saját életút, amit egyedül kell bejárni, más nem teheti meg helyetted, a te életed, a te kereszted...

Nagyon jó volt. Sajnos rövid is, ezért azt javasoljuk a szervezőknek, hogy tegyenek hozzá még egy napot minden évben. Annyira jó volt, hogy a záró mise után megtettük volna még egyszer ezt az utat. De ha az Úr is úgy akarja, két hét múlva megyünk még egy kört, azokkal, akiknek ez kevés volt. Ez lesz az első Márianosztra/RE!!!

Marcsi

Reformátusként egészen újdonságként hatott ez a három nap és mégsem teljesen, hiszen a zarándoklat központi témája a Szentírás volt. Rengeteg gondolattal, hittel kapcsolatos tudással gazdagodott lelkem, mind a szolgáló atyák, mind a testvérek révén egy-egy bensőséges elbeszélgetés alkalmával. Nagyszerű érzés volt ezt a pár napot a hitnek szentelni, közösen imádkozni Istenhez, és énekekben dicsőíteni őt. Bizton állíthatom, hitem erőt nyert, megerősödött, elmélyült. A természet körülöttünk csodálatos volt s lelkünket ez még inkább Urunkhoz tudta emelni; a mezők, az erdők a patakok mind az ő dicsőségét hirdették. A zarándoklat olyan volt számomra, mint egy korty az Élet Vízéből. Simon Timi